

AUTE 2003-20 DE 20 D'OCTUBRE DE 2003

JURISDICCIO ADMINISTRATIVA. Competència de la Jurisdicció civil per conèixer dels litigis relatius als agents de l'administració de caràcter indefinit, vinculats per una relació laboral.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Sra. J.G.Z. va interposar una demanda contra l'acord del M.I. Govern d'Andorra, de 2 d'octubre de 2002 i contra el de 13 de novembre del mateix any, desestimatori del recurs de reposició interposat contra l'anterior, pel qual es va acordar la resolució del contracte de treball per temps indefinit que tenia subscrit des del 30 de setembre de 1996.

2.- Plantejada per via incidental i per la part demandada, en el tràmit de contestació a la demanda, l'excepció d'incompetència d'aquesta jurisdicció per conèixer de l'assumpte, la Secció Administrativa de la Batllia, en l'aute que és objecte d'aquesta alçada (núm. 2003-07, de 17 de març de 2003) ha declarat la inadmissibilitat de la demanda per ser la jurisdicció administrativa incompetent per a conèixer de l'afer, inhibint-se a favor de la jurisdicció civil i deixant sense efecte la suspensió de la decisió impugnada que havia acordat per aute 2002-023, de 2 de desembre de 2002.

3.- Contra la resolució esmentada interposa un recurs d'apel·lació la Sra. J.G.Z. demanant la revocació de la mateixa per considerar que la jurisdicció competent és la administrativa i demanant també que en qualsevol cas s'acordi novament la suspensió cautelar de la decisió administrativa.

4.- De l'anterior escrit se n'ha donat trasllat a la representació del Govern, que l'ha contestat sol·licitant la desestimació del recurs d'apel·lació i el manteniment de la resolució impugnada.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- Sense prejudicar el fons de l'assumpte plantejat per la demandant, correspon mitjançant la present resolució decidir si la jurisdicció competent per conèixer del mateix és la administrativa o, com ha resolt la Batllia en l'aute impugnat, la civil.

Les dos parts en litigi estan d'acord en què la Sra. J.G.Z. no té la condició de funcionària perquè no aconsegueix els requisits que estableix la Disposició addicional primera 2 segon paràgraf de la Llei de la funció pública de 15 de desembre de 2000, en la mesura que quan va entrar en vigor la Llei no feia més de cinc anys seguits que treballava a l'Administració General. És cert que el contracte de 30 de setembre de 1996

-data a partir de la qual se li computa el termini de prestació de serveis a l'Administració General- indica (exposen C) que les parts han acordat la modificació del contracte signat el 2 de gener de 1989 i que (pacte sisè) la durada del contracte es regirà pel contracte signat el 2 de gener de 1989, circumstàncies que podrien fer pensar que la prestació de serveis computables als efectes de la transitòria esmentada es remuntin a 1989; però també és cert que el primer contracte s'havia formalitzat amb el Servei Andorrà d'Atenció Sanitària, per ocupar la plaça d'assistent social en el programa d'atenció domiciliària, i a l'entitat esmentada no li és aplicable la Llei de la funció pública, que exclou del seu àmbit d'aplicació les entitats parapúbliques (article 3.2.d).

La naturalesa jurídica de la relació que vincula l'apel·lant amb l'Administració demandada és la d'agent de l'Administració de caràcter indefinit, definida en l'article 6 com la de qui és contractat per realitzar funcions de caràcter permanent de l'Administració si no hi ha personal funcionari per ocupar el lloc de treball corresponent. El mateix precepte qualifica aquesta relació com laboral, com també ho fa l'article 4.3, i recull el pacte setè del contracte, que indica que en tot allò que el document no hagi previst les parts s'acullen a la legislació vigent i en particular al Decret sobre el contracte de treball de 15 de gener de 1974.

Des de la perspectiva d'atribució competencial dels litigis derivats d'aquests contractes, l'article 65 del Codi de l'Administració els atribueix a la jurisdicció civil o a la laboral, segons la naturalesa del contracte, i l'article 39 de la Llei Qualificada no els atribueix a la jurisdicció administrativa, per la qual cosa és d'aplicació la clàusula de l'article 39.4 que atribueix a la jurisdicció civil el coneixement de totes les qüestions que no hagin estat expressament atribuïdes a altres jurisdiccions.

En conseqüència, s'imposa la desestimació del recurs i la confirmació de l'autèntic recorregut.

Segon.- La part agent sol·licita com a petició subsidiària que si es desestima el seu recurs es declari que ha estat suspès el termini per reclamar contra la resolució que acorda la resolució del seu contracte. Si bé és cert que el plantejament del recurs davant la jurisdicció administrativa fou induït per la indicació que conté la notificació de la resolució del Govern que desestimà al recurs de reposició, que expressament donava peu de recurs davant la Secció Administrativa de la Batllia, no correspon a aquest Tribunal decidir sobre la prescripció de l'acció per demandar davant la jurisdicció civil, qüestió processal que només a aquella li correspon resoldre.

Finalment, en no ser competent aquesta jurisdicció per conèixer del fons de l'assumpte, no es pot donar lloc a la petició de suspensió de l'acord objecte del recurs, ratificant en aquest punt el que va disposar l'autèntic de la Batllia recorregut.

Tercer.- No hi ha mèrits per a fer un pronunciament especial sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, acorda: desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. J.G.Z. contra l'autè de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles número 2003-07, de 17 de març de 2003, que es confirma íntegrament. No es dona imposició de costes en aquesta segona instància.

Aquest Autè és ferm i executiu.

En conseqüència, així ho acorden, manen i signen el Tribunal, en dono fe.